

Šėrdėis akīs (aleguorėnė nuovelė)

Jego ęšdrīstomem paveizietė i sāva gīvenėma šėrdėis akėmis, ont žemės būtom lėngviau alsoutė. Pamėginkėt vėina bemėigė naktī ar onkstėi rītmetie paklaustė sava šėrdėis: „Kon mon darītė? Ne, ne gīvenėmė, ne. Kon dabā darītė, šiou adīna?... Gal ęšėtė i balkuona ar i priongi, ęr pasiedietė besėveizont i žvaigždės ę briekštontė aušra? Vuo gal noėtė i mėška ar pri opeliūkštė ęr, užsėlėpos ont dėdesnė kūlė, paprasčiausė pakriuoktė nenoleidont akiū nu dongaus?... Be juokiū apsėsprėndėmu ęr nusėstatīmu, tiktā ęe ę dabarčiou, šiou adīna, lėstė sau dėrbtė ton, kon nuori. Ton, kon pats ęš tėkra nuori. Vuo tuoliau – kāp gausės...

Ęr aš vėina rītmeti, kumet da vėsė mėiguojė ar da tik roužavuos, ęšejau i kėima, atsėsiedau ont oužoulėnės trinkas ę pradiejau mėslītė. Mėslītė aple Pasaulė miedi. Ton baisė dėdeli ę galinga. Aple ton, katron mūsa buočė rokoudava, tonkė pasakas sek dava ęr kāp Puondėivali garbėna.

Žmuogos īr žemės vāks. Gīvendams anuo tori būtė truopnos, ka palėktomi anou būsėmuoms kartuoms dailesnė, negu atradā ožgimdams. Nauduotėis pruotingā. Mīlietė gīvastī... Sava lakiuos fantazėjės dieka vėrtau mažo kėrmėnelio. Pu teisībė, tuoks apvalks monėi nelabā patėka (eso daili muotrėška), bet pamėslėjau, ka tėp daugiau galieso ęsėjaustė. Ta kas mon belėka? Tiktās šliaužtė. Ę šliaužo ligi tėksla – Pasaulė medė – dėdelė tvėskonti sava dvasė, svekata, mūsā buočiū garbėnama.

Nieka nelaukosi, kāp kėrmėneliou ę prėklausa, smunko kou gėliau i žemė, ka būtiuo pri pat šaknū. Atsėrondo puožemiūs. Tomsie, nuors i akī so pėršto dork. Ę uora neperdaugiausė. Trāšas, pestėcidā. Dūsto, nebtorio kou alsoutė... Prabavuojo onštėktė, dėlkuo puožemiū geruosės dvasės, aple katras pasakuo sakmės, tīl, nieka nesāka... Anū nebie. Bėjuodama nospruogtė, šliaužo atgal ī vėršo.

Kumet prėšliaužo kamiena, patiemėjo, ka ons dešimt kārtu ęlgiesnis ož šaknis. Monės lauk ęlgs pažėnėma kels... Paveizo ī apatė. I rinki aplink miedi tīvoliou opės, ęžerā. Anėi apsėrengė mondrės žalės drabužės – dumblās. Ne, ne nu šaltė, ęr ne nu saulės, vuo dėltuo ka serg... Miegėnau soprastė kon znuočėj „neteisingas pasaulis“. Jug vondou īr vėskuo pradė, alsou gīvastė, noplaun, apvāla žmuogaus kūna ę dvasė.

Apėntās riepliuojo aukštīn. Šakū vėršūnie ožvės daugiausė nuorio prėgautė medė lapus, ka anėi atgaivintom muni sava paviesie, priatelėškā apkabintom. Skobėnous i vėršo. Rasintās tən, vėršūnie prėgausio cokrėnius dongaus debesis... Skobo. Ę kumet ęšsėžiuojosi prabavuojo gėlė ękvieptė, vuos neožspringsto. Neėveizo tən nieka dailė. Uors netuoks jau ę gavirus, lapā netuokėi jau ę žalė...

Ęsėveizo sava kāp agounas grūdėlė kėrmėnelė akeliem i miedi. Givībės miedi, katron mėslėjau esonti baisė truopni, pėlna saulės švėisuos ę žalomuos. Dabā tegėrdo gėrgždiejėmā, ale senū

kaulū traškiejēma. Sopronto, kon ons rokou, kuo prāša. Prāša pagelbas, bet... a mes gērdam? Nežēnau, nes kol bovau žmuogos, ēveiziejau tik ton, kon nuoriejau matītē – medē poikoma, žaloma ē anuo nauda... Vuo medē – Pasaulē – nīkēms mon nerūpiejē. Vuo ē kam gal rūpietē traiškuomas šākas, naikēnamas šaknīs. Mondremē moderniū tehnoluogējū omžiou...

Sovēsam nebnuorio atvērstē i žmuogo... Aiško, kērmieļiē nie dēdelē poiki, bet ana, atejos čiesou, gal pavērstē dailē plaštakē... Kumet nuors tēp ē padērbsio, gal tumet karto so monēm ē gamta atvērš i dongaus karalīstē? Tumet, atsēlēdēs, palēngvelēs Pasaulē miedis viel sožalious, sovešies?

Linkio kuožnam ēšdrīstē paveizietē i aplinka per sava šērdēis prizmē. Gīventē tēp, ka sosērokoutom vēsas šērdis, ē žmuogaus, ē medē, ē vēsas lēkosēs...

Pavēliuonienē Rasa, Trakā